

Bibl. Jan. 10 126.

Stat. ^{IV} / Fortsetzung.

96

I oprørt Vand er godt at fiske.

Et Syngespil

i

tre Acter,

hvoortil Musikken er komponeret af Sarti.

Oversat

af

Lars Knudsen.

Kjøbenhavn, 1795.

Paa Bøgboghandler S. Poulsens Forlag.

Personerne.

Baronen.

Baronessen.

Hanne }
Lisette } Kammerpiger

Forvalteren.

Henrik }
Christoffer } Tjenere.

Betiente }
Bønder } stumme Personer.

(Scenen er paa Baronens Landgods).

Første Act.

(Theatret forestiller en Sal).

Første Scene.

Baronen, Baronessen, (noget efter) Forvalteren og Lisette (fra forskjellige Alder).

Baronessen.

Jeg det nu saa vil.

Baronen.

Det kan dog ej skee.

Baronessen.

Mig Fortrin hor til.

Baronen.

Det faaer man at see

Begge.

At ville mig bryde:

Mit Lofte at bryde?

Ket artig er De!

Lisette.

Maabtes her?

Forvalteren.

Blev jeg ei kaldet?

Begge.

Er et Uheld forefaldet?

Lisette.

Hvad befales?

Forvalteren.

Kan jeg tiene?

Begge.

Forekomme hvad De mene,
Gjør min Lykke skionnere.

Baronen.

Os disse domme maa!

Baronessen.

Velan! lad det saa gaae!

Baronen.

Jeg at befale har, som Mand og Herre. —

Baronessen.

O, ja! Befale De kan, som Mand;
Men: at adlyde, staaer mig ej an.

Baronen.

Vi skal det see.

Baronessen.

De skal det see.

Begge.

Hvad jeg befaler, det skal dog see.

Baronen, Baronessen (hver for sig selv) For-
valteren, Lisette (ligelædes).

Naar Jngen giver tabt, det Alt gaaer
værre;

Paa denne Strid [vi
De] aldrig Ende faae.

Baronessen. De maa have meget vigtige
Aarsager, Hr. Baron! som drive Dem
til at være saa bestandig i Deres Beslutning?

Baronen. Dem har jeg, Frue Baronesse!

Baronessen. Torde man vel vide dem?

Baronen. Hvorfor ikke? Henrik har
hidindtil tient os troligen: han elsker Hanne;
jeg vil give ham saadant Tillæg, at han skal
kunde ernære sin Kone, og Hanne skal vist
ikke blive ulykkelig ved ham.

Baronessen. Har Christoffer ikke ligesaa
troligen tient? Fortiener han derfor ikke lige-
saavel at forsørges? Elsker han ikke Hanne?
Og, skulde hun blive mindre lykkelig med
ham?

Baronen. Meget mueligt. For: det
er et Dummerhoved.

Baronessen. Heller dum, end naar visse
Mænd troe sig alt for kloge. O, min Hr.
Baron! Mig skal De vist ingen Borneise
sætte paa.

Baronett. Hvad er det, De vil sige?
Forklar Dem dog!

Baronessen. I vore Betientes Nær-
værelse?

Baronen. Siden det er en Besskyldning,
som gaaer mig an. Ja vel!

Baronessen. Særdeles fripostig!

Baronen. Jeg har ingen Vebreidelse
at giøre mig. Tael De!

Baronessen. Nu! som De vil! De
maatte dog alt forsnart erfare det. Har De
ikke en langt større Fortroelighed til Henrik,
end til Christoffer?

Baronen. Ingen af dem er min For-
troelige.

Baronessen. De betiener sig dog mere
af ham, end af den Anden?

Baronen. Fordi man faaer meer ud-
rettet med ham.

Baronessen. De har da allerede saa
gode Tanker om hans Forstand, at han er
klog nok til at lukke et Die, naar Nøden
kræver det?

Baronen. Hvad mener De vel med det?

Baronessen. Troløse! Kan De vel nægte,
at Hanne behager Dem? Og: at De elsker
hende? Har De ikke endog selv sagt mig det,
at hun er en deilig Pige?

Baronett. Og en god Pige, som jeg
endnu aldrig har havt noget at klage paa.
Er det derfor just afgjort, at jeg elsker hende?

Baronessen. Saaledes tør De endnu for-
haane mig?

Baronen. Forlad mig, Frue Baronesse!
Jeg vidste ikke, at Deres Jalusies Lune
i Dag regierte Dem. I Morgen vil den
formodentligen overlade Pladsen til en Anden.

Net ved Bejrhaner lignes maa

De Fruentimmer Kiære;

De rart ved Aften ere,

Hvor de ved Morgen staae.

Bil Binden Syden blæse?

Mod Nord at see de pleie.

Bil den til Nord sig dreie?

Mod Syd de vende Næse.

Og Ingen os kan lære,

Hvorfor de gjør det saa.

(til Baronessen.)

Leg Haand paa Hiertet, Kiære!

Giv Sandhed Prisen vundet!

Jeg Digt har ei opspundet,

Jeg lyver Ingen paa.

(gaaer.)

Anden Scene.

Baronessen, Forvalteren, Lisette.

Baronessen. Saaledes kan han endnu foragte mig!

Lisette. Ja! Det er ogsaa utilladeligt, som han beskylder os stakkels Fruentimmer! At kalde os Veirhaner? Og et Fruentimmer er jo dog Bestandigheden selv?

Forvalteren. See det skal nok være for skrækkeligen vittigt! men Sladderagtighed er det ogsaa.

Lisette. Hr. Forvalter! Respekt for Hendes Naade!

Forvalteren. Min Anmærkning kunde kun treffe Mammeselle Lisette.

Baronessen. (som imens har staaet i dybe Tanker). Er en Egtemage nogentid saa troløs forraad? Og tillige forhaanet?

Forvalteren. Tillad mig, Deres Naade! Jeg formoder, at De legger Baronens alt for meget til Last. Jeg seer vel ikke nogen Nødvendighed, hvorfor Hanne endeligen skulde blive Henrik og Ingen anden til Deel —

Baronessen. Det er juist Sagen. Hvorfor vil han da ikke give hende til Christoffer?

Lisette. (for sig selv). Paa mig tænker ingen Mo'ers Siel.

For=

Forvalteren. Christoffer? — Tillad,
Deres Naade! — Skulde maaskee Hanne
ogsaa elske ham?

Baronessen. Naar hendes Hierte er
uskuldigt, og endnu frit, saa maa hun elske
ham.

Forvalteren. Kan saa være —

Baronessen. Maa saa være! Kald mig
Pigen herhid. — Dog nej! Hendes Afsyn
vilde alt for meget ærgre mig. Saalænge
hun ikke har befriet sig fra den Mistanke:
at hun er min Medbejlerinde — O, Himmel!
Jeg tør ikke udsige denne Tanke.

Mig Hevn og Dmhed nage,
Snart Hevnens Dolk jeg blotted'
At straffe den, mig spotted',

Dog Hiertet han saa krænker,
Al Kraft beta'er min Arm.

Troskab den Løn han skænker.

O! lindre du min Plage!

O, Skiebne! Dig forbarm!

(gaaer.)

Tredie Scene.

Forvalteren, Lisette.

Lisette. Det er ubegribeligt, hvilken Høj-
tid her gøres med denne Hanne! To Mænd

paa

paa eengang blive hende budne, og hvemt
veed, om hun ogsaa fortjener Een?

Forvalteren. Jeg kiender vist den Pige,
som gierne onskede sig i hendes Sted.

Lisette. Jeg forstaaer Dem.

Forvalteren. Imidlertid kan Hanne kun
faae den Ene af dem, som for Exempel:
Henrik?

Lisette. Hvorfor just ham?

Forvalteren. Eller Christoffer?

Lisette. Det kan passere.

Forvalteren. Saa! (efterabende hende) Det
kan passere. Har maaskee Moses Henrik
giort et lille let Indtryk paa hendes sunde
Hierte? Nu vel! Jeg vil giøre Alt, hvad
mig er mueligt til, at Hanne skal give ham
Afflag.

Lisette. Og: tage imod Christoffer?

Forvalteren. Saa meget lover jeg just
ikke. (for sig selv) Lad Christoffer henge sig!
Der findes vel et Partie for hende, som er
lidt bedre.

Lisette.

Jeg kan det ikke nægte:

Mit Bryst er ej af Steen;
En Mandssling gad jeg ægte,
Men, artig, net, og peent.

En Mandsling kysbærdig, belesen, men
ærlig,

Om, følsom, og kærlig.

Og: skion, som en Baar,

Det saadan, som ham hver en Pige at-
traaer.

Forstaae mig!

Den Mand gad jeg faae mig.

Gid saadan jo for jeg jo hellere finder!

For Alarene flygte, og Undighed svinder,

Hvor faaer jeg en Mandsling, saa skion,
som en Baar?

(gaaer.)

F i e r d e S c e n e.

Forvalteren. (allene)

Hanne! Hanne! Hvor gaaer det til,
at jeg nu har kiendt dig hele Aar, og nu
først falder det mig i Sinde, at du kunde
giøre mig lykkelig, som min Kone? For-
modentlig fordi jeg endnu ikke faa sjens-
synnigen, som nu, faae Mueligheden at
miste dig. Tilgiv mig, elskværdige Pige!
Det Gode kommer langsomt — Men hvem
veed, om jeg engang staaer hende an? —
Jeg vil dog vove det! Christoffer og Hen-
rik lider hun vist ikke; og maaskee jeg kunde
blive

Blive hende mindre modbydelig? Jeg maa
benytte mig af Veiligheden, nu, da de begge
bestorme hende med deres Rærlighed; og see
til, at jeg kan fiske, nu Vandet er oprørt.

(gaaer.)

Femte Scene.

(Et Bærelse.)

Hanne, Henrik, Christoffer, (derefter) For-
valteren.

Henrik.

Min Englelut! Min Dukke!

Min Hanne sød! Min Kare!

Fier dog anstil dig ej!

Christoffer.

Min elskte Brud! Min Smukke!

Lad nu Forstilling fare!

Slaae til dog! Her er jeg!

Hanne.

Aflader mig at plage!

Kun Een jeg kan antage.

Mig Tid at vælge giver!

Og gaaer nu Hver sin Vej!

Henrik.

Mon Spot med mig du driver?

Christoffer.

Forsmaaet jeg aldrig var.

Han-

Hanne (for sig selv.)

Ah! Jeg dem qvit ei bliver.

Henrik, Christoffer.

Tilstaae mig kun min Engel! Jeg Fors-
trin hos dig har!

Hanne.

til-
lige Jeg be'er Jer gaae saa længe! Mon
I det hørt ei har?

Henrik, Christoffer (hver for sig selv.)

I fald kun ei den Bengel, han Pri-
sen fra mig ta'er?

Forvalteren (som kommer til.)

Hvad for Skrigen? Hvad Larmen?
hvad Klage?

Var jeg Hanne, jeg lod Jer bortjage.

Hanne.

til-
lige De bestorme, de ængstige mig.

Henrik, Christoffer (til Forvalteren.)

Hver af os ønsker Pigen for sig.

Forvalteren (for sig selv.)

Tag du hellere Pigen for dig.

(hemmeligen til Hanne.)

Maa jeg Noget fortroeligt Dem sige?

Hanne.

De behager! —

Forvalteren.

Tag dem Begge langt fra sig, min Pige!

Bedre Lykke De sikkert er værd.

Hanne

Hanne.

Jeg vil vente hvad Himlen bestaar;
Ingen af dem jeg antager.

Henrik (for sig selv.)

Hvad har han saa fortroligt at sige?

Christoffer (ligeledes.)

Han mit Spil vist fordærver mig saa.

Hanne, Forvalteren, Henrik, Christoffer.

Mellem Frygt og Haab delet lige

Synker Hjertet, og atter sig hæver.

Dog igien reent det falder, det hæver

-O! Hvem hjælper mig Maalet at naae.

Hanne, Forvalteren

Jeg be'er Jer! O!] gaaer dog!
Fort Begge nu]

Mag! No at [Jeg] faaer dog!
[Hun]

Henrik.

Engledukke!

Christoffer.

Brud! Min Smukke!

Henrik, Christoffer.

Erklær dig [min Engel!]
[mit Hierte!]

Hanne, Forvalteren.

Jeg mig] ei erklærer.
Hun sig]

Nolige nu værer!

Chris

Christoffer. Kort og godt, Mamsel Hanne! Jeg har kun det at sige hende, at den naadige Frue vil saa have det.

Henrik. Jeg vil ikke sige, at den naadige Herre har befalet det, saa uhøflig er jeg ikke.

Hanne. Mosis Henrik har altid været meget galant.

Henrik. Allerydmygste Tiener! Ikke det ringeste!

Christoffer. Jo, ganske rigtig! Har han ikke alligevel sagt det ligesaa tydeligt, som jeg. Men, du har god Tid, Mosis Henrik! Dette er Fruentimmeraffæren; det gaar Baronens Intet an.

Henrik. See! Men naar han nu har i Sindet, at gjøre mig lykkelig?

Forvalteren. Dog ikke paa Hannes Besøstning.

Christoffer. - Net saa, Hr. Forvalter! Kom mig kun til Hielt!

Forvalteren. Hannes Hierte er det, som allene heri maa gjøre Udslaget.

Christoffer. Hanne bliver nok saa forsnuftig, at ville som den naadige Frue vil. Naar Hanne tager mig til Mand, saa skienes for Frue Baronessen rene hundrede Dukater til Udstyr. Hvor kunde saadan fattig Pige, som

som ikke ejer en Smule paa Guds grønne Jord, gjøre sig Haab om, at blive saa herlige forsørget?

Forvalteren. Hvor ugalant?

Henrik. Jeg vil ikke sige, at den naadige Herre har lovet mig et aarlig Tillæg, naar hun blev min Kone; for jeg vil have mine egne Fortienester allene at takke for hendes Haand.

Forvalteren. Ej! Hvor galant!

Christoffer. Immer saa vil han ikke sige; og saa siger han det just med det samme.

Forvalteren. Mosis Henrik forstaaer at give Tingen saa fin en Bending —

Henrik. Alleryndmygste Tiener! Ikke det ringeste!

Forvalteren. Jeg havde i al Enfoldighed og Hiertelighed sagt: jeg ønskede ved min Hengivenhed og omme Kiærlighed at fortjene Hannes Gienkiærlighed; men han vidste saa behændig at gjøre hende opmærksom paa sine Fortienester. Sandt er det! Man maa, som han, besidde saa store og mange —

Hanne. Tilforladelig!

Henrik. Alleryndmygste Tiener! Ikke det ringeste!

Christoffer. Den Gang passede det sig dog! Med hans Fortienester vil det kun see ynkeligt ud.

Forvalteren. (hemmeligen) Ah! Hanne! Kunde jeg kun tale med Dem et Dieblif allene!

Hanne. (ligelædes) Meget gierne! Kunde jeg kun slippe vel fra Disse!

Forvalteren. De har dog ikke i Sinde, at give nogen af Disse Deres Haand?

Hanne. Nej! I Sandhed ikke.

Christoffer. Stop lidt, Hr. Forvalter! Hvad kan De have saa hemmeligt at tale med Hanne?

Forvalteren. Hun udbad sig af mig, at jeg vilde formaae Jer til, at være mindre paatrængende, og forunde hendes Hierte Tid, med behørig Overlæg, at træffe et Valg, som skal udgiøre al hendes tilkommende Lykkelighed.

Kiærlighed ej Trodsen agter,
 Ingens BOLD sig giver i.
 Elsker! Om du elstes tragter?
 Elst maneerlig! Suk! og tie!
 Elskovs Labyrinth bedrager
 Ved saa mangen vildsom Vej,
 Den, som Klogskab ej ledsager,
 Han Udgangen finder ej,

Nu! Mine Gutter! Mit Raad I hore!
 Gaaer hiem, i Stilhed! Troer mig!
 Gaaer bort!

(for sig selv)

Gid Pokker Begge bort maatte fore!
 Vil Ingen vige? Saa maa jeg fort.
 (gaaer.)

S i e t t e S c e n e.

Hanne, Henrik, Christoffer.

Christoffer. Hvi gaae vi da ikke?

Henrik. Herren behager at gaae ferst.

Christoffer. For han kunde blive her
 allene? Nei, Mosis Henrik! Det er ham,
 som bær Vren.

Hanne. Uden Komplimenter, mine Her-
 rer!

Christoffer. Beed hun hvad Tomsfru
 Hanne! Dersom hun vil giøre Ende paa
 Komplimenterne, saa jag denne Fanden af
 Syne!

Henrik. Anegt! Det er fordi jeg bær
 Hoiagtelse her for Fruentimmer, at jeg ikke
 vil sige Dig, at Du er en Bengel.

Christoffer. Ja! Det vilde jeg kun
 raade dig! Men jeg troer, paa min Siel,
 at han har alt sagt det? Du fordømte Hæ-
 lunk! Med dit: vil ikke sige dig!

Han-

Hanne. Jeg be'er Dem nok engang,
 mine Herrer! Ingen Komplimenter! Eller
 De maa tillade mig, at forsoie mig herfra.
 Mine Herrer! Mig tilgive!

Jeg nu maa gaae fra Dem hen.
 Vil De her at vente blive?
 Vi engang vel sees igien.
 Maaskee snart? maaskee først siden?
 Overmorgen? — Vel og med Tiden?

(for sig selv)

Dumbhed sig og Elskov parre;
 Tidt man har Beviis derpaa.
 Men et Par saa dumme Narre
 Man i Verden aldrig saae.

(gaar.)

S y v e n d e S c e n e .

Henrik, Christoffer

Henrik. Hvis er nu Skylden, at hun
 gik?

Christoffer. Ja, hvis er vel Skylden?
 Min er det i det mindste ikke.

Henrik. Med Dine Skjældsord har Du
 forjaget hende, Du fordømte Knegt!

Christoffer. Hvem skjælder Du? Hvem
 var det, som begyndte? O! vidste jeg bare,
 om det var Aarsagen? Jeg skulde vise Dig
 — men hun har snarere noget at forrette;

derfor bad hun mig saa høfligt: at tilgive hende det.

Henrik. Mig var det, hun bad derom.

Christoffer. Det var mig, siger jeg. Uffe Stymper! Lad Du kun Lysten til hende forgaae dig!

Gensom og traurig, tilsidst du haver
Saa lang en Næse, og bange Bryst;
Naar med min Putte lystig jeg travet
Om i hver Gade med Hiertens Lyst.
Hvor Dine gøres!

Kaabe der høres:

Et saadant deiligt Par aldrig man fandt:
Hvor majestætisk han! Hun? Hvor
scharmant!

Med hvilken Gravitæt de træde frem!
Hvor stolt og herlig han! Hun?
Angenem!

Min Ven! jeg ynker dig. Her Tøttet baader.
Det er din Skiebne; bær dine Kaar!
Søg Lykken andensteds! Gjør, som jeg
raader!

Uf alle Piger du Kurven ei faaer.

(Gaar.)

Ottende Scene.

Henrik (allene)

Den fordømte Knekt! Jeg havde usigelig stor Lyst til, at møderbanke ham, dersom jeg ikke var bange for, at han vilde slaas igien.

Niende Scene.

Henrik, Lisette.

Lisette. Saa allene? Mosis Henrik! Baronen har spurgt efter Dem.

Henrik. Har han sendt Dem hid, for at søge mig her?

Lisette. Nei! jeg kommer her saa paa en Tref.

Henrik. Det er da et meget lykkelig Treffende for mig. Hr. Baronen kan ogsaa gierne vente lidt endnu.

Lisette. Hvorledes det?

Henrik. Saa behageligt Selskab kan man ikke forlade saa let.

Lisette. Ifald mit Navn var Hanne?

Henrik. Navnet siger Intet. De er eet en nydelig Pige, Jomfru Lisette! Og derfor fortiente De ogsaa: at faae en nydelig Mand.

Lisette. Og kan maaskee med Tiden ogsaa finde ham.

Henrik. Upaatvovlelig! Jeg vilde, for Exempel, strax tilbyde Dem min Haand, dersom jeg ikke skulde ægte Hanne.

Lisette. Skulde? Christoffer skal vel ogsaa? Ilyksalige Hanne! Elskerne blive hende nødte paa. Det er kun Skade, at hun kan ikke ægte dem alle.

Henrik. Der bliver alletider Een tilovers til Dem, min Deilige!

Lisette (Enibst.) Som jeg just ikke vil skiotte meget om.

Henrik. Hvem kan vide, om jeg ikke, paa en skikkelig Maade, kan blive skilt ved Hanne, saa staaer Deres hengivne Tjeneres Hierte til Deres Tjeneste.

Lisette. Det er at sige paa anden Dansk: Naar Mosis Henrik af Mamsel Hanne havde faaet en Kuro, saa kunde Lisette være hana god nok. Forfærdelig forbindelig!

Henrik. O! Jeg beder Dem! Forlad mig det! Ikke det ringeste!

Lisette. Men jeg vilde sende Mosis Henrik, med samt sin Kuro, til Hekkenfeldt.

Henrik. Sagte! Sagte! Min Pige!

Lær kun mig først at kiende!

Da snart din Stolthed sagtes,

Som

Som jeg er værd at agtes,
 Taler du vist om mig.

Det svarer jeg dig

Blant Tienere og Svende

Som jeg, man Ingen kiendte,

Dg Kongen blandt Betiente

Ham seer du her, i mig.

Stærkt i Fegtekonsten øvet,

Har jeg, med et staafast Bryst,

Uf Floretskød tusind' prøvet

Dg modtaget, blot for Lyst.

Til en Dandsferinde kjærlig

Gav jeg mig et Aar komplet,

For jeg hende varted' ærlig

Fik halvhundred' Daler, net,

En navnkundig Solosanger fulgte jeg til

London herlig

Dg i Stedet for Gambader

Lærte jeg, af ham, Kulader.

Hvad! Smiler du?

Saa hør da nu!

Mia Speransa? Jo pur' vorrei

Qvi languire al caro Pié

E Jar' Fine a'i Mali miei

Coronando la mia Fé.

Navn, af Sanger stor, jeg kræver

Bliver ej din Barm lidt snæver?

Kor mit søde Tone dig?

O! Saa deel min Sorg med mig!

For Hias jeg det dog Alt seer an.

Min Koes opfylder vidt og bredt
Den Verden, som er seet.

Jeg, om jeg kom blant Fremmede?

For Penge lod mig see.

Jeg kan svøre,

Bed min Ære!

Foruden Pral,

Kompendium i mig du skal

Al Underværker see.

(gaaer.)

T i e n d e S c e n e.

Lisette. (allene)

En artig, munter, vakker Knos! Jeg finder slet Intet paa ham at udsætte, undtagen den affkyelige Lyde, at være forliebt i den dumme Hanne. Men, saafremt der er Muelighed til, skal han aldrig blive hendes; og saa faaer jeg see, om jeg kan forbarne mig over ham. Jeg maae ikke lade Baroneffens Jalusi faae Tid at slumme; maaskee den er heller ikke saa aldeles ugrundet. Baronnen gaaer saa tidt om Afstegen og spadserer under vore Vinduer? Hannes

Kam

Kammervindue er tæt derved? Vi maa en- gang passe ham lidt op. Jeg maa strax hert og faae det aftalt med Baronessen.

(gaaer.)

Elleve Scene.

(En Have, hvori sees en Part af Slottet.)

(Det er Nat.)

Hanne. (allene)

Som mig begge Daarer plage,
Er ej Rast, ej Ro for mig.
Er en Pige at beklage?

Saa er jeg det sikkerlig.

Dog skal dem ej gelinge
Mig Hiertet at afsvinge

Bort Rigdoms Slaverie!

Langt heller fattig doe, og fri!

Forvalteren vilde tale med mig? — maa-
ske? — Om kun ikke en behagelig Formod-
ning bedrager mig? — Ifald han elskede
mig? — Dog! Endnu har han aldrig ladet
mig formærke det mindste. — Ham skulde
jeg ikke have undskyet. Jeg troede, at jeg
formodentligen her skulde træffe ham; men,
nu er alt Matten der, jeg maa gaae. —
Hvad er det, som der rører sig? — Stille!
Skulde det være ham?

Tolvte Scene.

Hanne, Forvalteren.

Forvalteren.

Hm! Hm! Hm!

Hanne.

St! St! St!

Forvalteren.

Der hun er!

Hanne.

Ham selv det er!

Forvalteren.

Er De der?

Hanne.

Hvem er vel her?

Forvalteren.

Er det Dem? Min bedste Hanne!

Hanne.

Om jeg var det? Hvem er De?

Forvalteren.

Seg, Forvalter —

Hanne.

Bor Forvalter?

Forvalteren.

Her, ham see!

Hanne (for sig selv.)

Jeg lidt nærmere vil træde?

Forvalteren. (ligeledes)

Du var Tid, mig at forklare.

Begge.

O! Hvor Hiertet i mig slaaer!

Hanne.

Alf ham elskes, var mig Glæde!

Forvalteren.

Havde jeg begyndet bare!

Begge.

Alt mit Mod med eet forgaaer.

Forvalteren (hvit.)

Dem at sige —

Hanne (ligeledes.)

Alt opdage —

Forvalteren.

Tilte jeg —

Hanne.

Kom jeg tilbage —

Begge (hver for sig selv.)

Godt! Begyndelsen gaaer an.

Forvalteren (hvit.)

Om De vidste —

Hanne.

Om De fatted' —

Forvalteren.

Hvem jeg elsked' —

Hanne.

Hvem jeg skatted' —

Begge

Begge (hvert for sig selv.)

Nu, kun meer! Dog med Forstand!

Trettende Scene.

Baronen, Hanne, Forvalteren, Henrik.

Baronen (til Henrik.)

Følg mig! Lad Frygt forsvinde!

Henrik.

Gik vi kun ej i Blinde.

Baronen.

Gik Baronessen Nykke —

Man rør sig! Stille staae!

Henrik.

Er her et Baghold stillet,

Det bedst er, at vi løbe;

Thi før vi mærke Spillet,

Vi Passen sperret faae.

Ja! Ganske vist! Vær vis derpaa.

Forvalteren.

Hvem kommer der?

Hanne.

Ulykke!

Om man os skulde røbe?

Hvor vilde det mig gaae?

Forvalteren.

Hvem os at see kan faae?

Henrik (til Baronen.)

O! Kom! Og lad os gaae!

Hen-

Baronen (til Henrik.)

Her maa Hannes Bindue være, eller er
det længer henne?

Hanne (sagte til Forvalteren.)

Hvortil skal Dem mit Bindue tiene?

Forvalteren.

Stille kun! Saa skal vi see.

Henrik. (til Baronen)

Skal vi see? Saa bæl mørkt, Grunden
Ej et Skridt hen kan jeg see.

Baronen.

Med hvem tales?

Henrik.

Jeg maa see,

De jo sagde: vi skal see!

Baronen.

Jeg har ikke opladt Munden.

Henrik.

O! Saa var det Satan da.

Lad os ile bort herfra!

Baronen.

Mon du raser? Bliv! Og staae!

Henrik.

Galsen vi omdreiet faae.

Forvalteren. (til Hanne)

Saa Stemmen det Herren og Henrik
maa være.

Hanne.

O, Himmel!

Forvalteren.

Kun rolig! Her sikke vi ere.
Naar Tid er, useete, vi smutte fra dem.

Fiortende Scene.

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
Forvalteren, Henrik.

Baronessen (i Vinduet til Lisette.)

Her vil jeg den Falske fra Vinduet
besnære.

(for sig selv.)

Din Harm nu fornærmede Kierligheds
hed tøm!

Baronen (imod Vinduet.)

Psst! Hanne!

Baronessen (til Lisette.)

Saa! Svar ham!

Lisette (i Vinduet.)

Ja! Herre!

Baronen.

Kom her!

Hanne

Hanne, Forvalteren.

O, herligt! Den Lyst uforlignelig er.

Baronen.

tils
lige Nu, Henrik! Jeg dig nu vel skæl-
vende seer?

Henrik.

Nu Helved' og Fanden jeg frygter ei
meer.

Lisette.

(som Baronessen uafvidende har listet' sig ned i Haven)

Hr. Baron!

Baronen.

Hvor er du? Hanne!

Lisette.

Her er jeg.

Baronen.

Kæf mig din Haand!

Lag den, Henrik! Og fra Himlen strøm-
me Held paa dette Baand.

Henrik.

O! Du søde Sukkerhaand.

Baronen.

Baronessen vil det ærgre, dog hun altid

Det tilstaaer mig Een og Hver.

Henrik.

tils
lige O! Hvor du for Alting kjær
Sukkersøde Haand mig er.

Forvalteren.

Hvor de maa af Skræk betages,
Naar Bildfarelsen opdages.

Hanne! Nu vi gaae vor Vej!
At vi sammen treffes ej.

Hanne.

Ja! Saa sagt' vi gaae vor Vej,
At vi sammen træffes ej.

Femte Scene.

Baronen, Baronessen (i Vinduet) Lisette,
Henrik.

Henrik. (trækkende Lisettes Haand)

O! Du rare Potken bløde! Ej saa skær
jeg fandt den før.

Baronen.

Med til Baronessen følges!

At hun, hvad dog ej kan følges,
Før i Dag end Morgen spør.

Baronen.

Lad os gaae!

Baronessen, Lisette, (for sig selv)

Ja [kom] kun trostigt!
[gaae]

Alt for tidlig glad [Du] var.
[De]

Baronen, Henrik.

Ej mig saa lystig,

Ej saa munter føelt jeg har.

(gaaer.)
Ser

Sextende Scene.

(Et Bærelse.)

Hanne. (allene)

Hurtig! Før de hid sig gibe
Maa jeg til mit Arbeid hen.
Hvor bestyrkede de blive,
Seer jeg i Indbildningen.

(sætter sig til sit Arbeid)

O! Guders Lyst! Naar Drifter, lige
rene
To Hierter ømt og færligen foreene.
Dg hvilken Qual! I Lænker sluttet
være,
Hvis Centnerbægt er os for tung at
bære.

Syttende Scene.

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
Henrik.

Baronen, Henrik.

(trækkendes med Lisette i Døren)

Ej vegre Dig, Hanne! Kom nærmer! (de see,
at det er Lisette) Hvem er det?

Baronessen. (som kommer til)
(til Baronen)

Troløse! Jeg greb dig omsider (seer Lisette)
Seer jeg ret?

C

Hans

Hanne (træder til dem.)

Saa skide besøges? Hvi skæer' mig den Ære?
Hvori kan jeg tiene?

Baronen, Baronessen, Lisette, Henrik.

Du her? kan det være!
Hun

Hanne.

Jeg sad og mit Arbeid ved Sang
giorde let.

Baronen, Baronessen, Lisette, Henrik.

Er det Drøm? Eller Diet bedrager?

Al Forundring knap sandser jeg mere.

Hanne troe vi, at høre derne're,

Og allene her træffes hun an.

Hvem mig vel det Blendværk opdager?

Hvor er den, som begribe det kan?

A t t e n d e S c e n e .

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
Forvalteren, Christoffer, Henrik.

Forvalteren, Christoffer.

Hid jeg at erfare render,

Hvad Ulykke her sig hænder.

Døre stode aabne vide,

Ind, umeldt, jeg gik altsaa,

Hvad paa Færde være maa.

Baronen, Henrik.

Intet! Intet!

Baronessen, Lisette.

Gaaer tilside!

Forvalteren, Christoffer.

Med alt det, her raabtes saa.

Baronen, Henrik.

Det er Irring.

Baronessen, Lisette.

Vil I vige!

Forvalteren, Christoffer.

Hvad har her dog staaet paa?

Baronen, Henrik.

Intet! Gaaer dog!

Baronessen, Lisette.

Lad Jer sige!

Forvalteren, Christoffer.

Kaabet kunde vi forstaae.

Baronen, Baronessen, Lisette,
Henrik.

Lad ei meer gientages,

Gaaer! før I bortjages.

Baronen og Henrik (indbyrdes.) Baronessen
og Lisette (ligeledes.)

Ingen vide maa den Irring,

Alt ei Alvind frydes maa.

Hanne, Forvalteren (ligelædes.)
 Lyst jeg leer af den Forvirring,
 Herlig de besnærtes saa.

Christoffer (som imens har grundet.)
 Nu jeg veed, hvad det kan være,
 Jeg det gietter paa et Haar,
 Det vist nogle Streger ere

(pegende paa Henrik)

Alf den dumme Klods, der staaer.

Henrik.

Bie kun! jeg dig vist skal klodse.

Christoffer.

Sapperment! Du mig tør trodse?

Begge.

Groove [Bengel] dit Gesigt skal blive malt.
 [Tolper]

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
 Forvalteren.

Kolig dog! Nu her ei Skieldsord flere!

Christoffer.

Kom lidt nærmer! Du Forsagte!

Henrik.

Her dig vente er min Tanke.

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
 Forvalteren.

Kun sagte! —

Chris

Christoffer.

Dig for mine Næver agte!

Henrik.

O! hoor jeg skal møer dig banke.
Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
Forvalteren.

Kolig! hav Respekt! her nok er tal't.

Christoffer, Henrik.

Kom! Dit Blod skal blive sval't.

Baronen, Baronessen.

Wil I hore!

Christoffer, Henrik.

Ha!

Hanne, Lisette, Forvalteren.

Saa støi ei mere!

Baronen, Baronessen.

Wil I lystre?

Christoffer, Henrik.

Ha!

Hanne, Lisette, Forvalteren.

Og tause være!

Baronen, Baronessen.

Ubeskedne!

Hanne, Lisette, Forvalteren.

Ier meer ei vore!

Baronett, Baronessen.
Næsevise!

Hanne, Lisette, Forvalteren.
Det gaaer for galt.

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette,
Forvalteren.

Fort! Herud! Pak Jer! Vær snar!

Christoffer, Henrik (hver for sig selv.)

En forbandet Streg det var.

Alle.

Saaan Nat var aldrig levet. Alt jeg
som i Dromme seer.

Svimmel mine Dine blender

Kundt om Alting med mig render,

Zeg det ei udholder meer.

Anden Act.

(Samme Have, som i ellevte Scene i Første Act.)

Første Scene.

Forvalteren. (allene)

Sagte mumle klare Bekke,
 Milde vifte Bestevinde,
 Smerte fød de mig opvække;
 Ah! Hvad maa jeg dog befinde!
 Matte Hierte! Sukker du?
 Arme! Ja! Du elsker nu.

Anden Scene.

Hanne, Forvalteren. En god Morsgen!
 Min smukke Hanne!

Hanne (ladende som hun søgte efter noget.) Ei!
 See god Morgen, Hr. Forvalter! Er De her saa tidlig?

Forvalteren. Ja, min deilige Pige! Og er særdeles fornøiet over at see Dem her.

Han-

Hanne. Jeg søger efter et Tørklæde, som jeg i Aftes her omtrent maa have tabt.

Forvalteren (læser at han et Dieblisk har seet sig om.) Et Tørklæde? Hvem veed, om ikke Binden kan have ført det bort? jeg søger ogsaa efter noget her.

Hanne. Og hvad har De da tabt?

Forvalteren. Noget, som jeg ønskede at byde Dem til Foræring; dersom jeg torde haabe, at De ikke vilde forkaste det.

Hanne (lidt i Forlegenhed.) Forlad mig! Det er vel ikke anstændigt, at en Pige tager imod Foræringer af en Mandsperson.

Forvalteren. Denne Foræring er alligevel af den Besskaffenhed, at den ikke kan tilbendes Andre, end ugifte Fruentimmer.

Hanne. Jeg forstaaer Dem ikke.

Forvalteren. Saa vil jeg da forklare mig mere tydelig: Jeg elsker Dem. Lad denne Tilstaaelse ikke fortørne Dem! og forsmaa ikke et Hierte, som tilbyses Dem.

Hanne. Hr. Forvalter! — Sandelig — jeg troer, De skiemter.

Forvalteren. Skulde jeg saaledes være miskiendt af Dem, at De taledes dette alvorligen? Nei! Elskte Hanne! en retskaffen Mand bruger i denne Sag aldrig nogen Skiemt.

Tredie Scene.

Hanne, Forvalteren, Lisette

(paa Euur bag ved dem.)

Forvalteren. De svarer Intet? Kunde De vel tvivle om Oprigtigheden af min Erklæring? O! jeg svarer Dem til, at jeg bærer den æmmeſte Kiærlighed for Dem, og ſkal aldrig aflade —

Lisette (for ſig ſelv.) Hvad hører jeg!

Forvalteren. Dvæl mig ikke længere med Tvivlraadighed! Svar mig! Maa jeg haabe?

Hanne. Jeg tilſtaaer Dem, at jeg agter Dem meget høit, og jeg anſeer den Perſon for lykkelig, ſom ſkal engang forenes med Dem.

Forvalteren. O! Saa tør jeg ogsaa haabe, at De vil elſke mig.

Hanne. Ja Hr. Forvalter! jeg er overtydet om Deres retſkafne Tænkemaaabe, og rækker Dem uden mindſte Begring min Haand, naar De allene kan erholde Baronens og Baronessens Samtykke.

Forvalteren. (i det han kiffer hendes Haand) Englepige! De giver mig ved denne Tilſtaeſſe til det lykkeligſte Menneſke paa Jorden. Men vore Herſkabers Samtykke? — Tør vi vel

ſaa

faa hastigen smigre os dermed? — Og hvad?
Om vi end ikke faae det?

Hanne. Saa skal jeg dog aldrig høre
nogen Anden til.

Forvalteren. Men hvem kan paalegge
Deres egen fri Billie nogen Tvang? Siden
min Faders Død seer jeg mig sadt i Stand
til, endog foruden denne min Betiening, at
leve som en ærlig Mand. Hvorfor vil De
lade Deres tilkommende Lyksalighed beroe paa
nogle egensindige Personers Nykker?

Hanne. Baronens Moder tog mig, som
et fattigt forladt Barn, til sig. Kort for
hendes Død anbefalede hun mig til hendes
Søn. Dette Huus skylder jeg mit Ophold
og Opdragelse; skulde jeg nu lønne det med
Utaknemmelighed?

Forvalteren. Men maa De ikke allige-
vel nødes til blive ulydig imod Een af Begge?
Jeg sætter nu, om De endog kunde overtale
les til at forskyde mig.

Hanne. Grusomme! Hvi kunde De
tænke slige Sætninger?

Forvalteren. Altsaa! De elsker mig?

Hanne. Og skal evigen elske Dem.

For-

Forvalteren. O! Hvor denne Forstæ-
kring fortryller mig!

Hulde Pige! Mit Bryst har De saaret,
Saa lykkelig dog aldrig jeg var.

Hanne.

Elfte! Siden mit Hierte Dem kaaret,
Lidlig Smerte mit Bryst solet har.

Begge.

O! For os Jord og Himmel sig blider,
Alt meer herligt, alt meer sig udvider,
Alt nu lysner, som Herlighed, klar.

Forvalteren.

Sagte! Christoffer der, og Henrik komme,
I Hast her noget optænkes maa.

Hanne.

Begge, hvor fiantede! Ah! Hvor kied-
somme!

Hvad nu begynde? Hvad finde paa?

Fierde Scene.

Hanne, Forvalteren, Christoffer, Henrik.

Henrik. (til Forvalteren)

Baronen befaler mig til Dem at gaae,

Christoffer.

Den Ordre mig gav Baronessen ogsaa:

Hen-

Henrik.

Han lader Dem bede.

Christoffer.

Hun la'er Dem befale.

Begge.

Alt De, mig til Bedste, med Hanne

[vil] tale.
[maa]

Forvalteren.

Med Lyst er jeg rede.

Alt Ingen det bedre mig blev anbefalt.

Men, gaaer! Saa jeg ene med hende
faaer tal't.

Christoffer, Henrik.

(Holde sig noget tilside)

Hanne.

Hvad vil de Dem nu her?

Forvalteren.

Alt jeg for dem skal tale,
I Gunst dem anbefale.

Hanne. (spottende)

Gunst, meer end jeg kan sige.

Forvalteren.

Endnu dog staae de der.

Christoffer. (for sig selv)

Jeg Pigen ej kan tabe.

Henrik. (ligesledes)

Snart be'er hun om Korteer.

For=

Forvalteren.

Er Henrik ej af Ansigt og Bæsen ret en
Ube?

Henrik. (for sig selv)

Nu vist blev tal't om mig.

Forvalteren.

En Tolper er Christoffer, som søge bør
sin Lige.

Christoffer. (for sig selv)

Mig galdt det sikkerlig.

Forvalteren.

Hvem vælges af de Tvende?

Hanne.

Mit Bælg er bragt til Ende.

Begge.

Jeg] elsker ene [Dig
Du] mig.]

Henrik, Christoffer. (hver for sig selv)

Jeg vælges vist af hende.

O! Hvor jeg fryder mig!

Forvalteren.

Mine Herrer!

Henrik.]

Nu vel!

Christoffer.

Hvad svar hun?

Fors

Forvalteren.

En sit Hierte tiltænkt har hun,
Hvem? Hun nu fortie vil.

Henrik.

Mig? Min Hanne!

Christoffer.

Mig? min Dukke!

Hanne.

Den meest kloge, den meest smukke
Hør min Haand, mit Hierte til.

Den meest smukke —

Henrik. (glad for sig selv)

Er jeg sikker?

Hanne.

Den meest kloge.

Christoffer. (ligeledes)

Her han stikker.

Hanne.

Hør min Haand og Hierte til.

Alle.

O! Hvad Lyksalighed! Fryd uden Lige,
Meer Bellyst Himlen ei give kan.

Lovsang for Elskov lader opstige!

Jublende Hierter! Fro stemmer an!

O! Hvor opvarmer, væger tillige

Os dens oplivende listige Brand.

(gaar.)

Fem-

Femte Scene.

(Et Bærelse lige med Jorden, med aabne Døre, hvorigenem man seer Haven.)

Baronessen, Lisette.

Baronessen. Forvalteren bier noget længe.

Lisette. Han er formodentlig hos Hanne.

Baronessen. Saae du ganske vist, at han i Ate med hende?

Lisette. Ganske vist, Deres Naade! Og saa frygt at jeg deraf kunde drage den sikke Slutning, at det er ham særdeles magtpaaliggende, at udrette hvad Deres Naade har anbeforet ham.

Baronessen. Havde du kun listet dig lidt nærmere til dem, saa du kunde luret lidt efter dem!

Lisette. Deres Naade maa forlade mig! De kan umueligen mene det alvorligt. Jeg har endnu aldrig staaet paa Luur, og kunde heller aldrig overtale mig dertil. Jeg kien-der alt for godt Ordsproget: den der lurar, horer sin egen Skændsel.

Baronessen. Og det frygter du da for?

Lisette. Saadant meente jeg det just ikke; men min Moder betiente sig altid af dette Ordsprog, for at faae mig til at lade den Nemme Bane: at lure.

Baronessen. For at faae dig til at lade den? Og dog sagde du nu nyligen, at du havde aldrig staaet paa Luur.

Lisette. Hvor Deres Naade i Dag ogsaa tager Alting lige efter Bogstaven. At faae mig til at hade den Bane, vilde jeg sagt.

Baronessen. Nu vel! Gaae nu derhen! Og er han hos hende, saa tag ham til en Side, og siig ham, at dersom han udretter det Ubetroede efter Onske, saa ere tyve Dukater hans; og din bliver Henrik, som jeg har lovet dig. Det kan du med det samme siige ham —

Lisette. Ih! Deres Naade! Hvad vilde han vel tænke om mig da? De veed, at jeg allene tager imod Henrik af skyldigste Lydighed for Deres Naades Befalinger.

Baronessen. Ganske vel! Gaae kun nu!

Lisette. Han vilde tænke om mig, at jeg var giftesyg.

Baronessen. Gaae dog! Siger jeg. Og mag det, at han saa hastig, som mueligt, kommer til mig.

Lisette (gaaer.)

Siet.

Siette Scene.

Baronessen (Derefter) Baronen.

Baronessen. Synes mig ikke, at min Gemal kommer der? O, Jammer! Det er ham selv. Skal jeg nu gaae? — Men om Forvalteren saa her søger mig? Jeg vil heller skule mig lidt; han gaaer maaskee videre fort. Men hvad tænker jeg? Det aller-sikkerste Middel til at forjage ham, er at jeg viser mig, og bliver her.

Baronen (for sig selv, i det han kommer.) Min Gemalinde her? (han standser, og staaer i Begreb at gaae.)

Baronessen (for sig selv.) Tænkte jeg det ikke?

Baronen (for sig selv.) Men jeg har stevnet Forvalteren herhid. Jeg maa dog blive.

Baronessen (som for.) Han betænker sig. Jeg maa gaae ham nærmere, saa paffer han sig vist.

Baronen (som for.) Naar jeg viser mig ret venlig imod hende, saa forlader hun mig sikkert i en Hast. (til Baronessen) Jeg ønsker, at Frue Baronessen maa have sovet vel!

Baronessen. Dersom Hr. Baronen har havt en rolig Nat, skulde det være mig meget behageligt!

Baronen. Jeg kan ikke erindre mig en saa fornsielig Morgenstund, som denne.

Baronessen. Vejret kunde aldrig være deiligere. — Det lod dog, som De ikke længere var til Sinds at nyde det.

Baronen. Jeg fik Deres Naade her at see, og kunde ikke et Dieblig staae i Betænkning, at foredrage Deres Selskab for al anden Fornsielse.

Baronessen (for sig selv.) Det er ubegribeligt! (hvir) De maae forlade mig, Hr. Baron! Jeg er saa lidet vant til dette Sprog, at jeg slet ikke fatter Dem. (for sig selv) Han har maaskee her bestemt en Rendezvous, og tænker at fordrive mig herfra med denne Høflighed.

Baronen. De gjør mig uforstyldte Bebreidelser, naadige Frue! Jeg skulde vist aldrig vige fra Deres Side, dersom jeg ikke med Ret befrygtede, at jeg, ved mit bestændige Selskab og Overhæng, vilde falde Dem fiendsommelig.

Baronessen. Driv Deres Spotten kun ikke videre! jeg beder Dem!

Baronen. Hvor kan De nu igjen saa uretfærdigen beskylde mig? Og hvorfor vil De ikke lade Deres egne Fortienester vederfares den Ret, som tilkommer dem.

Ba-

Baronessen. Falske! Frygter Du da hverken for Synd eller Skam, at Du saaledes forhaaner mig? Troer Du maaskee, at jeg ikke har giettet Dine Hensigter?

Baronen (for sig selv.) Av! Av! Nu kommer hun i sit rette Lune igien, og jeg bliver hende ikke qvit, uden jeg selv gaaer fra hende.

Baronessen. Troer Du maaskee, jeg ikke vidste, at Du havde sat Din Frille Stævne? Du var sikkerligen ellers ikke kommen her.

Baronen (som før.) Jeg kan jo gaae Forvalteren i Møde, og vente paa ham derhenne i Alleen.

Baronessen. De svarer Intet? (for sig selv.) Det gjør han, for han veed, at Intet ærgrer mig mere, end hans Taushed. Ei! Han gaaer jo — Men o! Himmel! Der er Forvalteren.

Baronen (som før, i det han bliver Forvalteren vaer.) For sildig! Nu maa jeg blive her.

Syvende Scene.

Baronen, Baronessen, Forvalteren.

Baronen (hemmeligen til Forvalteren.) Baronessen maa ikke vide det.

Forvalteren (sagte.) Godt, Deres Raade!

Baronessen (hemmeligen til Forvalteren.) Baronén maa ikke formærke det.

Forvalteren (sagte.) Det siger Intet.
(hoit til Begge) Jeg var nu nyligen hos Hanne.

Baronessen (som før.) Forvalter!

Forvalteren (sagte.) Vær De kun ubekymret! (hoit) Det glæder mig, at finde Dem begge her saa beleiligen. Ena kan jeg paa eengang berette Dem begge, hvad jeg har udrettet hos hende.

Baronen (som før, og truende.) Herre! Hvad vover De!

Forvalteren (sagte.) Lad mig kun raade! De skal blive fornøiet med mig. (hoit) Jeg veed, hvor inderligen De elske hinanden begge, og det smertede mig, for en liden Misforstaaelses Skyld, at see Dem uenige. Enhver af Dem ønsker at see Hanne lykkelig, og jeg er forsikret om, at naar Hanne vælger den af hendes Elskere, som gior hende virkeligen lykkelig, saa ville De paa begge Sider være vel tilfreds dermed.

Baronen. Jeg ganske vist.

Baronessen. Jeg ikke mindre.

Forvalteren. Det beroede nu kun paa, at giøre Hanne opmærksom paa den Elsker, som var hende den værdigste. Dette har jeg giort,

giort, allene af oprigtig Nidkerhed for den gode Sags Fremme, og jeg haaber, at mit naadige Herskab gunstigt vil tilgive mig, at jeg ikke i Forveien har anholdet om Deres Tilladelse.

Baronessen (hemmeligen.) Vil hun da kienke Christoffer sin Haand?

Korvalteren (sagte.) Henrik faaer hende tilforladeligen ikke.

Baronessen (som for.) Men har hun da erklæret sig for Christoffer?

Korvalteren (som for.) Baronem maa ikke formærke det.

Baronen (hemmeligen.) Afflaaer hun Christoffer?

Korvalteren (sagte.) Saa sandt, som jeg vilde afflaaet ham.

Baronen (som for.) Og har udvalgt sig Henrik?

Korvalteren (som for.) Baronessen maa ikke vide det. (hoit) Altsaa ere Deres Naader velfornøiede med min Tver i at tiene Dem, og overlade begge til Hanne at vælge, hvilken af hendes Elskere der skal nyde Fortrinnet?

Baronen, Baronessen. O, ja!

Korvalteren. Lyksalige Dag! Freden imellem to kierlige Egtemager er igien op-

ret-

rettet. Jeg maae forlade Dem, for ikke at
forstyrre Dem i Nydelsen af saa livsalige
Fornemmelser.

Dem tro, Dem tilgedan
Med Ket jeg nævnes kan.

Saa snart De byder,
Blindt jeg adlyder,

Men fra Dem gaae jeg og for Ket
feer an.

(til Baronen)

Først Haanden række De!

(til Baronessen)

Til ham De venlig see!

Nu, førend det sig haabe lod,

Er igien Freden bragt i Stand,

Al Had og Riv i Lethe Flod

For evig viist i Band.

Saa kjærlig foreente at see Egtemager,

Et smukkere Skuespil har jeg ei kiendt.

For stor er den Bellyst, den reent mig
betager,

Jeg hopper, jeg springer,

Jeg danser, jeg synger,

Jeg frydes, jeg jubler, af Glæden
optændt.

(gaaer.)

Sttende Scene.

Baronen, Baronessen.

Baronen. Det er dog en retsskaffen Mand, denne Forvalter.

Baronessen. Jeg er særdeles veltilfreds med ham.

Baronen. Deri havde han virkelig Ret, at det var ikkun en Misforstand, som forvoldt Stridighed imellem os. Jeg maa ret undre mig over, at vi ikke af os selv kunde falde paa den Tanke, at faare Hannes eget Hierte til Dommer i vores forskjellige Meninger.

Baronessen. Det skulde vi fornemmeligen strax have gjort; men endnu er det Tid, at oprette vores Forsømmelse; og jeg forstærker Dem vist og helligt endnu engang, at jeg ikke vil imodsette mig Hannes Valg, naar De vil tilsiige mig det samme.

Baronen. Jeg har allerede i Forvalterens Nærværelse gjort dette Løfte, og igien tager det med Fornøielse.

Baronessen. Dersom hun altsaa antager Christoffer, saa har De Intet at indvende?

Baronen. Ikke et Ord. De har da vel heller Intet derimod, ifald hun vælger Henrik?

Baronessett. Ikke det ringeste. Der kommer hun jo ret tilpas med begge sine Tilbedere? Nu skal vi snart faae det at høre.

Niende Scene.

Baronen, Baronessen, Hanne, Christoffer, Henrik.

Henrik, Christoffer (holde Hanne fast, hører ved sin Haand, og føre hende saaledes ind.)

Christoffer. Hvad skal den Begring til? Du slipper jeg hende, og nu vil den naadige Frue nok selv lære hende, om hun skal elske mig eller ei.

Baronen. Bort Slynge! Du seer, at Pigen kan ikke lide dig; og jeg tillader ikke, at hun paalegges den ringeste Tvang.

Christoffer. Men kan hun da bedre lide Henrik? Der seer Deres Naade, hvor hun trækkes med ham, for at slide sig løs.

Baronessen (til Henrik.) - Strax slip hende! Eller Du skal føle Virkningen af min Unaade.

Hanne (grædende.) Ah! Mine naadige Herskaber! Forbarme sig dog over mig! Og brug dog ingen Vold imod mit Hierte!

Baronen. Hvem vil bruge Vold imod Dig? Har Du ikke frivilligen besluttet, at skænke din Haand til Henrik?

Han:

Hanne. Hvor kunde jeg det? Deres Naade! Jeg finder ikke den allermindste Tilboielighed til ham.

Christoffer (til Henrik.) Har han hørt det? Mosiø! Allomærsk! Jeg vidste alt for vel, at jeg skulde beholde Fortrinnet.

Baronessen. Giv Christoffer din Haand, og saa paatager jeg mig at sørge for din Lykke.

Hanne. Ah! Deres Naade! Jeg kan ikke byde over mit Hierte. Det staaer ikke i min Magt, at elske ham.

Baronessen. Hvordan? Uforstammede! Har Du ikke sagt det til Forvalteren, at Du vilde ægte Christoffer?

Baronen. Har Du ikke, ved ham ladet mig forvise om, at Du vilde gifte Dig med Henrik?

Hanne. Ingen af Delene, Deres Naade! De forlade mig det! Heller ikke har han kundet sige det.

Christoffer (hidis indfaldende.) Har hun da ikke sagt mig det selv personlig, at hun vilde give den Klogeste sin Haand?

Henrik. Hvad beviser vel det til din Fordeel? Dumrian! Den Klogeste og den Smukkeste, sagde hun; og altsaa var det mig, hun meente.

Chri-

Christoffer. Ja! Du er en nydelig Person.

Baronessen (til Hanne.) Du Uforfammede! Understaaer Du Dig at spille Giel baade med dit Herskab og andre agtbare Folk? Strax fra mine Dine op paa dit Kammer! Jeg vil endnu forunde Dig Tid til i Aften, at overlægge, enten du i Morgen vil modtage Christoffer som Mand, eller jeg —

Hanne (gaaer nedslagen og forstrækket bort.)

Baronessen (gaaer ud til den ene Side.)

Tiende Scene.

Baronen, Henrik, Christoffer.

Baronen (gaaende langsom ud paa en anden Side.)

Christoffer (til Henrik.) Dersom Du endnu engang saaer det Judsald, at giøre dig Tanke om Hanne, skal jeg knække din Hals.

Henrik (raabende efter Baronen) O! Hr. Baron! Han truer med, at han vil knække min Hals, dersom jeg giør mig Tanker om Hanne.

Baronen (vender tilbage.) Forvoerne! Understaaer Du dig at true?

Christoffer. Jeg taler jo ikke et Ord.

Ba=

Baronen. Haab Du kun ikke, at jeg nogentid tillader, at Hanne lider den mindste Tvang.

Henrik (uformærkt til Christoffer.) Smør sig om Munden med Taalmodighed, min Fa'er!

Christoffer (ligelødes.) Knegt! Jeg knuser dig her paa Stedet.

Henrik. Han siger, at han vil knuse mig her paa Stedet.

Baronen. Oprør' ikke min Brede! Hanne vil snart indsee, at jeg mener det vel med hende; hun giver da Henrik sin Haand, og Bee dig! om Du gjør kun en skæv Mine dertil.

Henrik.

Viktoria! Nu er hun min.

Hanne jeg la'er ei fare,

Dertil jeg vist skal svare;

Hun er nu min med Ret,

Dg evig bliver det.

(til Christoffer.)

Du smys? Hvad feiler der?

Den imod mig tør stride,

Skal strax i Græsset bide.

(for sig selv.)

Alf Hevn han Lønder skær.

O! Bee mig Stakket! Her.

(til Baronnen.)

See! Alt De ham fordriver!
 Min Død det ellers bliver.

Baronnen, Henrik.

Bort med dig! Flegel der!

Henrik.

(for sig selv.)

O! Hvem mig Raad nu giver?

(hoit.)

Jeg la'er ei Hanne fare;
 Jeg før skal Alt probere,
 Med Dæblen selv slankere.

(til Baronnen.)

Hans Trudsel ei De seer.
 Bist Mord og Dræb her skeer.

(hoit.)

Min Hanne dyrebare!
 Snart vi et Par skal være.

(til Baronnen.)

Han hviffer til mig, Herre!
 Min Død af ham er svoren,
 O, See! Jeg er forloren.

Forhexet hver en Pige og hver Medbeiler
 være!

O! Kierlighed vanhældig! Jeg sand-
 ser mig ei meer.

(gaaer.)

Ellevte Scene.

Baronen, Christoffer.

Baronen. Er det saaledes, at Du lystrer mine Befalinger?

Christoffer. Deres Naade har jo slet intet befalet mig?

Baronen. Befalte jeg Dig ikke at gaae?

Christoffer. Jo, Deres Naade! Men de sagde ikke, hoorhen.

Baronen. Fanden i Bولد!

Christoffer. De maa forlade mig, Deres Naade! jeg veed alt for vel, at det er just ikke saa lige meent, som talt, naar man sender Folk Fanden i Bولد. Deres Naade vilde kun derved lade mig forstaae, at jeg var i Deres Unnaade; men jeg kan sandelig ikke dertil.

Baronen. Hvor torde Du i min Nær-værelse understaae dig at true Henrik?

Christoffer. Han skieldte mig for een Flegel ester den anden; og jeg maatte være en Eckeflegel, om jeg lod mig kalde saaledes af Nogen; Deres Naade undtagen.

Baronen. For med eet Ord at gjøre Ende paa Trætten, saa byder jeg dig paa det aller alvorligste: ypp ingen Klammerie med Henrik for Hannes Skyld, og lad mig Vi-gen

gen ligeledes uplaget af dig, eller vent at føle det!

Agtsom paa min Tale høre!

Glaæst ei Hanne af dit Sind,

Du med mig da faaer at giøre,

Og da Bee dit arme Skind!

Baronessens Bud det være!

Det dig ei betrygger, Knægt!

Men min Fortrins-Ret at ære

Bil jeg med min Stof dig lære;

Erøe, der i min Stof er Bægt.

(gaaer.)

Tolvte Scene.

Christoffer (allene.)

Kun ikke saa høibydende, Hr. Baron!
 Til Slutning skal vi nok faae at see, hvem
 der regierer meest i Huset, enten De, eller
 Baronessen? Erøe og skæide, det kan De,
 saa meget De gider! Det er Deres Privile-
 gium; men tænk kun ikke, at jeg derfor la-
 der min Fordring paa Hanne fare.

En Mand af mine Lige,

Skal for en Skifting vige?

For haardt det Breen støder,

Nej, nej! Det gaaer ei an!

Dg: Trods Alt hvad der møder!

Jeg bliver Hannes Mand.

Dog! det forbød Baronen —

Ei! Lad ham Forbud giøre!

Jeg stort ei frygter ham.

Dg om et Muf Kujonen

Hr. Henrik lader høre,

Jeg slaaer ham krum og lam.

(til sig selv)

Min Ven! Tænk dog rigtig!

Christoffer! saa sagte!

Er Pigen saa vigtig?

Mon hende foragte

Ei bedre dig var?

Forsigtig! kun sagte!

Meer Klogskab anvende!

Du hende foragte!

Dg lad hende rende!

Det bedre dig var.

(betænker sig)

Skam dig! Christoffer! Hvi saa forsigtig?

Jeg, om de brast, ei mig affkræffe la'er.

Hanne bedrover sig, sin Død hun ta'er.

Hanne! Bliv rolig! Snart ere vi Par.

(gaaer.)

Trettende Scene.

(En tyk Skov, hvori sees forskellige Gange imellem Klipper
og Huler.)

Hanne (allene.)

O, Bee! Hvor skal jeg fly?

Som Espens Blad jeg spretter.

Jeg Ulyksalige! Kraden jeg elsker, flygtet,
Til hvem skal jeg vel ty?

Hvem mig undsætter?

Og hvad vel om min Flugt udspreder
Flygtet?

Mit Herskab jeg opbragt, i Oprør Slottet
feer.

Min Elsker? O! Hvad Sorg maa han
ej nage?

For mig hvor ængstes nu, den jeg har
ficer?

Han irrer om, maa ske mig at opdage?

Men, hvad? Om han alt nu i Glemme
flog mig?

Nej, nej! Umueligt! Hvi flygted jeg da
her?

Ah! Beed jeg i den Skræk, hvad selv
jeg foretog mig?

Kom! Og til! Snart lad mig, Kiære!

I min Arm igien dig see!

Kan Du troles mod mig vare?

Bee da mig, Unkværdige!

Du

Du! Mit Hjertes Dyrebare!

Her jeg dser af Sielevee.

Han ei kommer. Her maa jeg nu for-
smægte.

Han sin Omsorg mig kan nægte?

Han flyer! Vil mig ei svare!

Han spotter kun min Smerte!

Hvad Raad? Hvem hielpes kan?

Hvem tager sig mig an?

Ah! Tilbedte, haarde Hjerte!

(gaaer.)

Fjortende Scene.

Baronen (allene.)

Forgiæves søger jeg hende. Gid kun mine
Folk maa have bedre Lykke! og at vi maatte
finde hende, før det røgtes, at hun var flyg-
tet, eller før der hændes hende noget ulyk-
keligt Tilfælde! Arme Uskyldige! Maaſkee
har hun søgt sig et Skjul hist over i det
anden Skovlandt.

(gaaer.)

Femtende Scene.

Forvalteren, Henrik, Christoffer.

Forvalteren.

Glæde nu I Krokodiler!

At faae hende fundet, iler!

E

Skal

Skal mit Hevn ei ramme Jer?

Jeres Kloer sig at unddrage,
Maatte hun dog Flugten tage,
Flye for Esterstræbelsler.

Christoffer.

For mig hun forvist ei flyede,
Henrik var det, som hun skyede,
For han mig i Beien stod.

Henrik (pegende til Christoffer.)

Havde han ei hende kiedet,
Var hun ikke rendt af Stedet;
For mig var hun hiertegod.
Han er Skyld i, at hun flyede;
For mig var hun hiertegod.

Forvalteren.

Bengler begge to I vare.

Søger med! Den Flæben spare!

Staaer, som Klods og Steen, ei der.

Christoffer.

Hvordan søge?

Henrik.

Hvordan hitte?

Forvalteren.

Søger med! Den Flæben spare!

Staaer, som Klods og Steen, ei der.

Henrik, Christoffer. (til hinanden.)

Du fordømte! Til den Fare

Til den Angest Marsag er.

til:
lige

For=

Forvalteren, Henrik, Christoffer.
 Lad os løbe! Lad os fritte!
 Om hun skjult kan være her?

(gaaer.)

Sextende Scene.

Baronessen, Lisette, Folget.

Baronessen (til Folget.)

Søg den Landløberske!

Søg den Letfærdige!

Hvor er hun flygtet? Til hvilken Kandt?

Lisette.

Til sin Belynder

Vist hun sig skynder.

Baronessen.

Ah! Ja! Lisette! Kun alt for sandt!

I Skyggedalen

Hos Hr. Gemalen?

Lisette.

Jeg torde svære:

Det ei kan være.

Baronessen.

Men jeg, desværre! Det seer for grant.

Lisette (for sig selv.)

Var hun kun ei saa styg, meer Tro
 det sandt.

Baronessen (til Folget.)

Søg den Landløberſke!

Søg den Letfærdige!

Hvor er hun flygtet? Til hvilken Braae?

Lisette.

Hos sin Belynder hun være maa.

Baronessen.

Den Ubetænksomme!

Den Nederdrægtige!

Begge.

Snart hun sin Frækhed ſkal at angre-
faae.

Baronessen (til Folget.)

Hver Buſk her giennemjage,

Saalænge til hun findes!

Lisette.

Dg greben ſtrax hun bindes,

Dg hid ſkal føres ſaa!

(Folget gaaer.)

Begge (indbrydes.)

For hende at opdage,

Paa den Randt vi randſage!

Vi tør ei være bange,

Vi to vel Een beſtaae.

Dg kan vi hende fange,

Var hun af os opledet,

Alf Qvindehævn paa Stedet

Hun ſkulde Prove ſaae.

(gaae.)

Ente

S y t t e n d e S c e n e .

Hanne (allene.)

O! Hvor redsomt! Hvor jeg gruer!
 Hvorhen skal jeg Arme flye?
 Gaaer jeg, staar jeg! Ah! Alt mig truer,
 Ingensteds er sikker Ly.

(gaaer.)

A t t e n d e S c e n e .

Forvalteren (allene.)

Sorg og Angst mig underkue,
 Byrden reent mig trykker ned.
 Skal jeg meer ei Hanne skue,
 Er mig Livet Bitterhed.

T i t t e n d e S c e n e .

Henrik (allene.)

Hvad jeg gior mig her for Noie!
 Længe bli'er den mig for slem.
 Gaaer jeg ei paa Hanne Die,
 Jeg mig sagte lister hiem.

(gaaer.)

Baronen.

Der er jo min Frue,
Som Takten bor ene,
For Hanne allene
Maa flygtende gaae,

Baronessen. (spodsk.)

Af Hiertet jeg ynker
En Hyrde, som klynker,
For eensom hans Due
Forladt kurre maae.

Baronen (ligesaa.)

Hvor vittig! Hvor fielden!
Hvor skiont overmaade!

Begge.

Tro mig! Deres Naade!
Det klæder Dem net.

Christoffer.

Hvem Hanne bortførte?
Den Brud, mig tilhørte?
Kom hun mig i Fælden,
Hun slap mig ei let.

Baronen.

Din Grovhed, din Bengel!
Hun maatte undvige.

Baronessen.

Hun søger sin Eige

Uf ædlere Dej

Christoffer (til Baroness.)

Tillad mig at sige:

Mig flyede hun ei.

Lisette (for sig selv.)

Om Hanne forsvinder,

Glad Haabet jeg vinder,

Alt Henrik min Engel

Ei siger mig Nej.

Baronessen (til Baroness.)

Man gaaer, vil jeg vente,

Sin Hanne at hente,

Hvi tøver man her?

Baronen.

Jeg snart, vil jeg vente,

Min Hanne skal hente.

Alt færdig jeg er.

Lisette (for sig selv.)

Hvo skulde det vente?

Sin Hanne at hente!

Hvad hører jeg der?

Christoffer (ligeledes.)

Sin Hanne at hente?

Ja! Fandens Ufærd!

Alle.

Jeg gaaer. Her i Bente
Et Uveir er nær.

(de gaae).

En og Tyvende Scene.

Forvalteren (nedslagen og i dybe Tanker, paa den ene Side foran,) Henrik (ligesledes paa den anden Side,) Hanne (bundet og holdt af Følget, noget længere tilbage,)

Hanne (holdt tilbage af Følget,) Forvalteren (for sig selv, uden at see eller bemærke de Andre,) Henrik (ligesledes.)

Aldrig Hvile, arme Hierte!
Aldrig Roe Du haabe skal.
Himlen Lykke mig bestiærte,
Om jeg døde af min Qual.

To og Tyvende Scene.

Baronen, Baronessen, Hanne, Lisette, Forvalteren, Christoffer, Henrik.

Baronessen.

Der er den frekke Qvinde.

Lisette (for sig selv.)

O, Bee! Der har vi hende.
Min Lykke drömte jeg.

Baronen, Forvalteren, Christoffer,
Henrik.

O, Held! Der har vi hende.
Min Fryd jeg fatter ei.

Baronen.

Hvi har man hende bundet?

Baronessen.

Jeg saa for godt har fundet,
Stor er ei Ulykken.

Baronen.

Saa har man handle kunde!

(til een af Folget.)

Strax hende løs igien!

Baronessen.

Hun Hæderstegn har vundet,
Som egner Handlingen.

til-
lige

Lisette (for sig selv.)

Gid jeg saae hende bundet
Ført saa til Indien!

Hanne.

Ah! Tilgiv! Dog sig forbarme!
For hvad Forbrydelse
Skal jeg i Baand mig Arme
Bestiæmmet, haanet see?

Forvalteren, Christoffer, Henrik.

Ah! Lad sig dog forbarme!

Hvad Brøde vel den Arme

Paadrog sig Tugtelse?

Baronen (til een af Følger.)

Los hende strax!

Baronessen (til samme.)

Kun stille!

Baronen.

Fort! Her adlyd min Bille!

Hvis ei, frygt Følgerne!

Forvalteren, Christoffer, Henrik (hver
for sig selv.)

O! Fryd dig nu, mit Hierte!

Hvad Held kan lignede det?

Hanne.

Alt lide Straf og Smerte,

Hvad brød jeg vel til det?

Baronessen, Lisette (for sig selv.)

Dit nederdrægtig' Hierte

Skal snart undgielde det.

Baronen (hemmelig truende Baronessen.)

Troe, dit uædle Hierte

Skal snart giengielde det.

Hanne.

Affskye saae jeg her og Trætte,

For min Skyld, sig at udbrede,

Roligheden at oprette,
 Klygted' jeg til Censomhed.
 Frihed lad mit Hierte skænkes!
 Og min Dyd lad ei mistænkes!
 Naær jeg begge ei tillige,
 Lad mig da her døe i Fred!

Baronessen, Lisette (indbyrdes.)
 Een og Hver maa hende vige
 I Forstillelser og Sned!

Forvalteren (for sig selv.)
 Ret! Du søde, søde Pige!
 Tvang skal aldrig slaae dig ned.

til
 lige

Baronen (ligeledes.)
 God hun sig af mig kun sige,
 Glad hun traf sit Diemeed.

Christoffer, Henrik (for sig selv.)
 Hvor studeert er ei den Pige!
 Og saa smuk jeg Ingen veed.

Christoffer. (for sig selv.)
 Sagte maa jeg sige hende —
 (til Hanne.)

Hør! min Hanne sød —
 (Det lyner.)

Alle.

Et Lyn!

Helt

Henrik (for sig selv.)

Jeg fordækt det maa bekiende —

(til Hanne.)

Saa forliebt jeg er —

(Det lynes atter)

Alle.

Bedar os!

Christoffer, Henrik.

(til Forvalteren)

Snart min Elskov for Hanne forklare!
I det Dieblig da er hun min.

Forvalteren (for sig selv.)

O! Hvor fin!

(til Christoffer og Henrik)

At hun elskes, skal Hanne erfare

(for sig selv)

Dog af mig, jeg det mener —

(Det tordner.)

Alle.

O! Spar os!

O! Hvo hjælper? Hvo frelser os nu?

Forvalteren (ufornøjet til Hanne.)

Kun Du.

Alle.

Tordensvangrede Skyer optrække,
Mørkne Himlen og Solen bedække,
Eguen redsomme Lyn kun opklare
Odelæggende Alt med sin Fart.

Baronen, Christoffer, Henrik.
 Ingen Redning man seer.
 Hielper! Hielper!

Baronessen, Hanne, Lisette,
 Forvalteren.

Ah! Bort herfra! Snart!

Baronen, Christoffer, Henrik.
 Flyer den Fare!

Alle.

Jeg isøber ei meer.

Hanne.

Hvor fæl og skrækkelig!

Forvalteren.

Jeg tro Dem skal ledsage.

Baronessen (til Christoffer.)

For dig det skikked' sig.

Christoffer (til Hanne.)

Min elskte Brud! Min Mage!

Baronen (til Henrik.)

Du blive vil tilbage?

Henrik (til Hanne.)

Kom! Jeg skal følge dig.

Hanne.

Bort fra mig Begge pakke sig!

Og Ro forunde mig!

Christoffer.

Min Engel!

Henrik.

Min Mage!

Hanne.

Bort dog fra mig!

Dg Roe forunde mig!

Alle.

Et Uvejrs græffeligere

Tilforn jeg aldrig saae.

Ei saadan Skræk jeg minder,

Hvert Lem jeg zittre finder.

Selv Jorden skælve maa.

Med Kræfter ny formerede

Uvejret immer nærmer sig.

Hvorhen? Hvor skal jeg skiule mig?

Ah! Lad os hastig gaae!

O! Lader os, lader os Flugten dog tage!

Ah! Lader os fly! For vi ganske forsage,

At vi vort Hiem kan naae.

Tredie Act.

(En Sal.)

Første Scene.

Baronen, Baronessen, Forvalteren.

Baronen. Det var ikke redeligen handlet, Hr. Forvalter! At De saaledes førte os bag Lyset.

Forvalteren. Forlad mig! Deres Naade! Jeg forsikrede Dem, at Hanne vilde forsynde Christoffer; og Hendes Naade Baronessen forvissede jeg om, at Henrik aldrig skulde faae Hanne. Begge Dele ere den rene Sandhed. Men at jeg dølgede min egen Kiærlighed til Hanne, skedte i den Forhaabning: at træffe et gunstigere Døies Blik, hvori De hellere vilde forunde mig Deres Bifald.

Baronen. Hvad er Deres Besslutning, Frue Baronesse?

Baronessen. Jeg udbeder mig først Deres.

Baro

Baronen. Min Hensigt var, at see Hanne lykkelig. Jeg indseer, at hun med Forvalteren meget sikkrere vil blive det end med Henrik; og er derfor saa meget mere villig til at give mit Samtykke til denne Forbindelse, siden De derved tillige faaer et Beviis paa, at Deres forrige fornærmende Mistanke var ugrundet.

Baronessen. Vær over med min Skæbhelighed! Jalusi har sin Oprindelse af Kiærlighed. Men jeg erkjender nu, at jeg har Uret. Jeg skænker Dem igien min fuldkomneste Tillid, og beder, at De vil forglemme det Forbigangne!

Baronen (omfavner hende.) Dyrebare Møge!

Baronessen. Hvor lykkelig gjør mig Deres Kiærlighed! Nu skal jeg aldrig tvivle om den mere.

Forvalteren. Og Deres Naades Samtykke til min Forbindelse med Hanne —

Baronessen. Skænker jeg Dem med Fornøielse. Bliver bestandigen saa lykkelige i Deres Egteskab, som jeg i dette Dieblis er i mit!

Forvalteren. O! Hanne! Hanne! Vær du nu kun her tilstede, for tilligemed mig at aflegge din Taksigelse til vores naadige Herskab! Ah! Til Lykke! Der kommer hun.

Anden Scene.

Baronen, Baronessen, Hanne, For-
valteren.

Hanne (i det hun kysser Baronessens Haand.) Til-
giv! Deres Naade! Jeg kunde ikke blive
fraværende, da jeg vidste, at min Elsker
vilde aabenbare Dem vores Kiærlighed. Jeg
frngtede Deres Unaade, og holdt mig i Nær-
heden, for at udbede mig af Dem: at lade
al Deres Bredde falde paa mig — Hvorledes
skal jeg nu tilkiendegive Dem min Taknem-
melighed?

Baronessen (i det hun tager en Ring af sin Finger,
og giver hende.) Tag denne Ring til en Erin-
dring om min Tilfredshed med Din Lykke.
Dg forglem alle Viderværdigheder, som jeg
har forarsaget Dig.

Baronen. Der seer jeg Henrik komme!
Han troer sig nu sikker paa sin Sag. In-
gen maa lade sig mærke med den Forandring,
som her er foregaaet. Vi ville have lidt
Spøg med ham, for at opmuntre Sindet
efter alle disse Fortrædeligheder. (til Baronessen)
Vi ville et Dieblik begive os til en Side.

Baronen, Baronessen (gaae lidt affidés.)

For-

Forvalteren. O, min Uffatteerlige!
 Hvor rigeligen er jeg ved dig belønnet; og
 hvilken Fryd feler jeg ikke over, at see vores
 Herskab igien i den kærligste Eenighed.

Tredie Scene.

Hanne, Forvalteren, Henrik.

Forvalteren (i det Henrik træder ind.) Him-
 melste Engel! Hvor fortryller du mig! (han
 vil kysse hende.)

Henrik (springer imellem.) Holla! Hr. For-
 valter! Stræb at dæmpe Deres Fortryllelse!
 Det skulde lade vakkert, om jeg maaskee,
 førend jeg blev gift, skulde faae den store
 Orden.

Forvalteren (for sig selv.) Vengel! Du skal
 betale det. (til Henrik) Jeg vilde kun øve hende
 lidt, hvorledes hun skulde imodtage hendes
 tilkommende Brudgom.

Henrik. Jeg vil nok have den Umage,
 at øve hende selv. (han vil omfavne hende.)

Hanne (giver ham en Puffen).

Forvalteren. Er det saaledes De tager
 imod Deres Brudgom?

Hanne. Saaledes imodtager jeg en
 Mæsvis, som tiltager sig for megen Frihed.

Forvalteren. Han maa ikke tage det
 i nogen vrang Mening, Mosis Henrik! Han
 maa

maa troe mig, at Hannes Hierte er ikke uden Følelse.

Henrik (strængende sig paa Rinden.) For Ganden!
Da er min Kiæve det ikke heller.

Forvalteren. Det var kun en liden Spøg. Han skal nu strax lære at kiende Hannes Sindelag af hendes egen Mund.

(til Hanne.)
Elstes Deres Elsker kiærligt?

Ham at sive, De dog ei tragter?
Hanne.

Som min Siæl jeg høit ham agter.
Mig er han det kiæreste.

Henrik (for sig selv.)

O! Hvor qvægende! Hvor herligt!

Forvalteren (hemmeligen.)

Jeg dog elstes?

Hanne. (ligeledes)

Og det ærligt.

Henrik (som før.)

O! Hvad Glæde uden Mage!

Hanne, Forvalteren, Henrik.

Saa paa Kummer, Angest, Plage
Held paa ny vi blomstre see.

Henrik.

Und mig et Kys, min Kare!

Kun paa din søde Lalle!

Hanne.

Hvordan?

Hen-

Henrik.

Den Frihed bare
Du lade dig gefalle!

Hanne.

Hvorledes?

Forvalteren (hemmeligen.)

Siig ei Nei!

Hanne (forstilt.)

Elfte! Min Haand da tage!

Henrik.

O! søde Haand!

Hanne.

Saa sagte!

Tryk trofast! Men dig agte!

For haardt? Saa skriger jeg

Forvalteren, Henrik.

Tilregn ham, } tilregn [ham] det dog ei!
Min Engel! } [mig]

Hanne (hemmeligen.)

Arme Betagne!

Forvalteren (ligeledes.)

Arme Bedragne!

Henrik (til Hanne.)

Nok een Gang! Kiære!

Hanne.

Artig da være!

Forvalteren (hemmeligen.)

Men, jeg?

Hanne

Hanne (ligeledes.)

Saa fast De kan, tryk De min Haand.
Alle.

Hvor glad til Mode,
O! hvilket Gode

Gjør os ei Amor ved søde Baand.

Sidste Scene.

Baronen, Baronessen (som træde frem, i det de see Christoffer komme) Hanne, Forvalteren, Henrik, Christoffer (derefter) Lisette.

Christoffer (til Baronessen, i det han træder ind.)

Men Deres Naade havde jo givet mig Deres Løfte?

Baronessen. Som jeg ikke noksom havde overveiet, og derfor heller ikke kan holde det.

Henrik. Hanne forstaaer sig en Smule bedre paa Fortienester, og har, med Hr. Christoffers gunstige Tilladelse, givet min ringe Person. —

Forvalteren. En Drefigen.

Christoffer. Jeg gratulerer.

Henrik. Det var kun et lidet velmeent Nærligheds Daff.

Forvalteren. Hvoraf han endnu har en brændende Næve.

Hen-

Henrik. Hvad kan det dog skille Dem?
 Hr. Forvalter! Naar jeg er fornøiet med
 min Drefigen.

Forvalteren. Til Lykke da!

Lisette (Kommer til.)

Forvalteren. Og jeg er ligeledes fornøiet med, at Hanne, til Løn for min Kiærlighed, har skænket mig sin Haand og sit Hierte.

Henrik. Drømmer De, Hr. Forvalter?

Baronen. Nei! Han drømmer ikke.
 Og han har allerede vores Bekræftelse derpaa.

Henrik. For Fanden! (til Christoffer.) Saa maa det være os to, som har drømmet?

Forvalteren. Saaledes omtrent bliver det. Han forhindrede det første Kys, Mos sig! som jeg vovede at byde min Kiæreste; og det fortiente igien en liden Tugtelse.

Henrik. Paa den Maneer! Ja! Mig er det det samme. Alle Piger ville dog ikke være saa blinde, til at see deres Lykke. Hvad mener hun? Gomsfru Lisette! Kan jeg forlade mig paa, at hun har bedre Dine?

Lisette (lidt i Forlegenhed.) Der har endnu Ingen klaget over mine Dine. Men — det som en Anden har vraget. —

Henrik. For det kom hende for dyrt at staae. Ikke sandt? Hanne!

Hanne. Tilforladelia. Ma.

Baronessen. Hvad skal den Venhed længe
ger til? Han var dig jo meer end god, da
jeg gav dig mit Løfte paa ham.

Lisette. Deres Naade kan jeg Intet gøre
re imod.

Henrik (Giver hende Haanden og kysser hende.)
En alt for Indig Pige! Hvor vil det ikke
blive en India Kone, jeg faaer?

Christoffer. Og jeg? Deres Naade!
Skal da gaae tomhændet allene?

Baronessen. Du faaer de hundrede Du-
kater, som jeg har lovet dig.

Christoffer. Underdanigst Taksigelse!
Deres Naade! Saa faaer jeg mig vel ogsaa
en Kone engang, ifald Lysten igien kom-
mer over mig.

Alle.

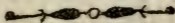
Priser den, det Baand lod binde!

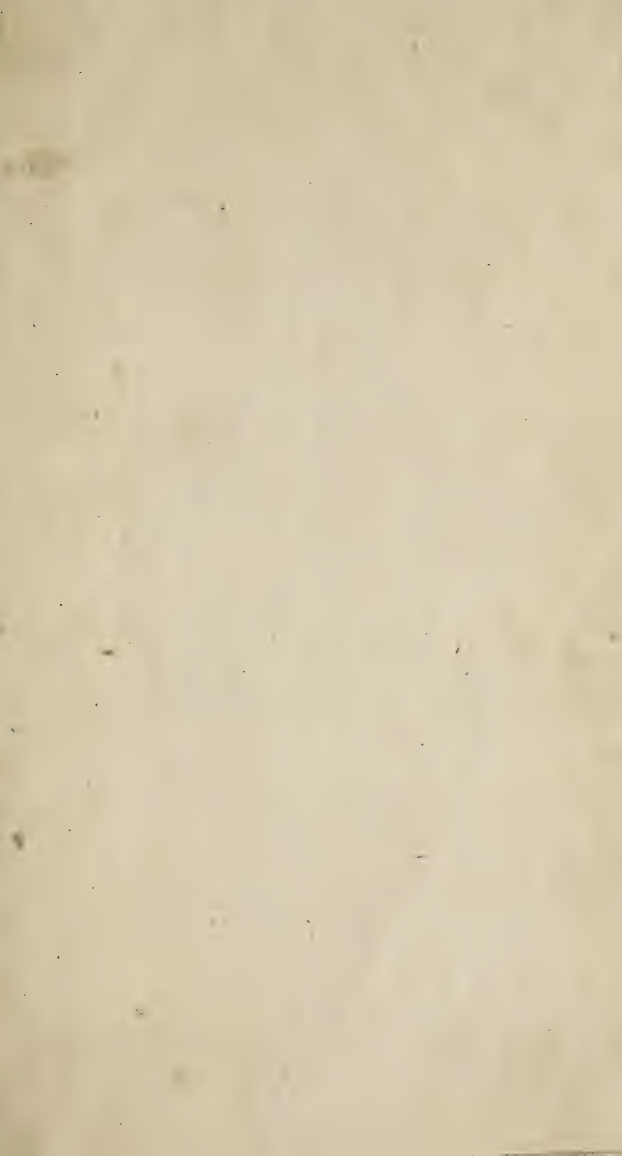
Med mig priser, takker den!

Tak Amor vores Ven!

Twist og Had vi saae forsvinde,

Held og Fred her er igien.

10-

